

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 64.

Extraordinair Session.

23de Møde.

Torsdagen den 27de Septbr.

(Forts.)

J. M. Hansen (forts.): Naar man nu seer, at 2 af disse 4 Herrer ere Herredsfogeder, som i Fremtiden, hver i sin Jurisdiction, skulle afgjøre; hvem der skal optages paa Valgretslisterne, vil man see, om den Frygt, jeg har udtalt, er ubegrundet eller ikke. Da jeg har Ordet, skal jeg blot tilføie, at jeg vilde ønske, at den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Gomard) vilde tage sit Ændringsforslag tilbage. Fra hele den Side, hvorfra denne Sætning i Beslutningen, der nu foreligger, er kommen, er der talt stærkt om, at Eiderfanen vaier ligesaa stolt nu som nogensinde før, og jeg troer, at man kan være berettiget til at troe, at dette er Manges virkelige Mening. Jeg anseer denne Sætning som en Dødsstyre for Fællesforfatningen, og da vi fra vor Side — jeg troer, den ærede Rigsdagsmand med — ansee dette Udkast som uholdbart og aldeles forkasteligt, mener jeg, at denne Dødsstyre skulde man ikke bidrage til at tage bort.

J. F. Petersen: Det glædede mig at høre den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2den Kreds (M. Hage) for et Dieblisk siden paa sin sædvanlige uforbeholdne Maade at udtale sig om denne Sag, og skulde jeg i denne Henseende beklage Noget, skulde det være det, at han mod Sædvane har ladet Thinget vente noget længe paa denne bestemte Udtalelse; var den fremkommen tidligere, vilde

jeg troe, at den havde gjort større Virkning, end det nu vil være Tilfældet. Saaledes som jeg opfatter Situationen her i Thinget, troer jeg, at Ingen kan have noget Haab om, at der ved noget som helst Forsøg herfra vil kunne tilveiebringes nogen Forandring i det Rigsdagen meddeelte Udkast til en Fællesforfatning. Det Gnefte, der endnu kunde være Haab om, vilde isaafald være at sætte den Passus ud af Beslutningen, saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 1ste Kreds (Gomard) har foreslaaet. For mig staaer denne „Verwahrung“ som en Chimære, som Noget, der ikke har den allermindeste Betydning; og det forekommer mig at være lidet passende for en lovgivende Forsamling at optage eller lade blive staaende i en Beslutning Noget, som for den funde Mennekesforstand — jeg siger ikke for den juridiske Forstand — maa staae som en reen Chimære. Der er, som jeg formener, anført uafviselige Grunde for Nødvendigheden af at gjøre Forandringer i det meddeelte Udkast, men jeg troer, at den foregaaende Afstemning har vist, at den numeriske Styrke er paa den modsatte Side. Der var en Tid, da jeg troede, at den Side, som gjør Fordring paa Forandringer, og hvortil jeg hører, vilde være stærk nok til at bevirke dette; det var den Tid, da et af vore meest anseete Dagblade gjorde Udkastet til Gjenstand for en udførlig Kritik, hvorunder det ligestrem paastodes, at en Fællesforfatning, indrettet saaledes som Udkastet, maatte lede til Omvæltning, til Revolution — en stærkere Dadel eller strengere Dom forekommer det mig ikke, at der ret vel kan udtales om Udkastet; imidlertid er jeg senere kommen til Kundskab om, at denne Kritik kun var et Slags „theoretiserende Udtalelse“, og